

Arrest

nr. 272 973 van 19 mei 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:.

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 oktober 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 november 2021 met nummer 264 694 waarbij de debatten werden heropend en de zaak werd verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verblijft sinds 2011 op het Belgische grondgebied.

1.2. Op 30 juli 2017 werd verzoeker op heterdaad betrapt bij een drugtransactie waarna hij door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 6 oktober 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 6 oktober 2021 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan op 7 oktober 2021 in de gevangenis Leuven Hulp in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“(…)

Aan de Heer(1):

Naam: K.(…)

Voornaam: M.(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit: Marokko

Alias: K.(…), M.(…), geboren op (…) te (...), onderdaan van Marokko.

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 06.10.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde ;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 30.11.2017 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar.

Zo blijkt uit het vonnis dd. 30.11.2017 dat de betrokkene op 30.07.2017 op heterdaad betrapt werd tijdens een drugtransactie. Hierbij was de betrokkene in het bezit van 1,2 gram cocaïne, 1,5 gram cannabis en 1,2 gram hasjiesj. De betrokkene werd beschreven als de vaste dealer van de afnemer.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs: onwettig bezit en aan anderen het gebruik te hebben vergemakkelijkt of er toe aangezet (cocaïne + heroïne), feiten waarvoor hij op 10.12.2015 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Charleroi tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis (uitstel uitvoerbaar door vonnis van 13.02.2018).

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving

kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, *Calfa*, C-348/96, *Jurispr.* blz. I-11, punt 22, en arrest *Orfanopoulos en Oliveri*, reeds aangehaald, punt 67)."

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Op 22.09.2021 heeft de betrokkene geweigerd om te vragenlijst hoorrecht in te vullen. De betrokkene heeft in het verleden op 04.11.2015 wel een vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld. Hij verklaarde toen niet in het bezit te zijn van enige identiteitsstukken, niet te lijden aan een ziekte die hem verhindert om te reizen en niet te willen terugkeren naar Marokko omdat hij geen familie en geen werk heeft. Voorts verklaarde hij ook geen duurzame relatie, minderjarige kinderen of overige familieleden op het Belgisch grondgebied te hebben. Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dan ook niet dat hij in België een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Betrokkene ontvangt echter wel bezoek van vrienden, van een oom en van zijn schoonzus. Betreffende zijn mogelijks in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak *Samsonnikov v. Estonia* bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Met betrekking tot zijn opgebouwde vriendschappen in België dient opgemerkt te worden dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM. Uit niks blijkt dat de door betrokkene opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"1. Conform artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dient een inreisverbod steeds gepaard te gaan met een "beslissing tot verwijdering". Dit betekent dat beide steeds samen dienen te gaan.

Het inreisverbod, de bestreden beslissing, werd in de zaak opgelegd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) op 06.10.2021:

"De beslissing tot verwijdering van 06.10.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod"

Door de verzoekende partij werd tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding (de "beslissing tot verwijdering") een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingediend.

Indien Uw Raad zou beslissen tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden vastgesteld dat er helemaal geen "beslissing tot verwijdering" meer werd afgegeven aan de verzoekende partij. Deze beslissing zou retroactief verdwijnen uit het rechtsverkeer.

In deze omstandigheden kan de verwerende partij niet rechtmatig een inreisverbod opleggen, gelet op de vereisten van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Er is in deze omstandigheden geen "beslissing tot verwijdering" meer dewelke gepaard gaat met het inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en dient te worden vernietigd."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, §1, 8°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“1. Verzoeker kreeg een inreisverbod van tien jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod volgens de gemachtigde enkel voor het grondgebied van België (stuk 1).

De verzoekende partij wijst erop dat artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet enkel grondslag biedt voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod, beperkt tot het Belgisch grondgebied, ofwel het opleggen van een inreisverbod waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten wordt verboden.

Met de bestreden beslissing wordt evenwel geen "keuze" gemaakt door de gemachtigde, maar worden beide opties naar voren geschoven. Er wordt derhalve geen beslissing genomen over de draagwijdte van het inreisverbod: geldt deze voor het volledige Schengengrondgebied of enkel voor het grondgebied van België?

Het is volkomen onduidelijk op welke wijze vervolgens zal worden bepaald wat het grondgebied dan wel zal zijn waarop het inreisverbod betrekking heeft: zal de gemachtigde nadien nog een nieuwe beslissing nemen?

Op welke manier kan of zal worden vastgesteld of verzoeker nog een verblijfstitel heeft in een andere lidstaat?

Kan dit ook gedurende de periode waarop het inreisverbod betrekking heeft, bv. na één jaar?

Wat als verzoeker een verblijfstitel heeft, maar deze verblijfstitel verliest? Heeft het inreisverbod vervolgens opnieuw uitwerking over het volledige Schengengrondgebied?

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

2. Artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet biedt de mogelijkheid voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod, beperkt tot het Belgisch grondgebied, ofwel het opleggen van een inreisverbod waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten wordt verboden.

Dit artikel luidt als volgt: "inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt".

Deze definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn, waarbij de Belgische wetgever daarnaast ook in de uitzonderlijke situatie van het nationale inreisverbod heeft voorzien. Dit nationaal inreisverbod vindt steun in artikel 25, lid 2, laatste zin van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (lex specialis) waardoor men een onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst kan zetten. De situatie echter waarbij een inreisverbod niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten tenzij wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België, zoals in de bestreden beslissing, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, noch in het Unierecht (zie ook de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken p. 124).

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn derde middel het volgende:

“1. Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt onder meer als volgt: "De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval". Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet stelt: "De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid".

Artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2, van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

Artikel 11, punt 2, van deze richtlijn stelt: "2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijfjaar. De duur

kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid".

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt bovendien dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Verzoeker merkt op dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" noch bij de definities in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, noch elders in de Terugkeerrichtlijn is gedefinieerd. Evenmin is het begrip gedefinieerd in de vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft in de zaak Z. Zh. en I.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het begrip "gevaar voor de openbare orde" in het kader van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod. Immers blijkt uit verschillende arresten van het Hof van Justitie dat het Hof de begrippen "openbare orde" en "openbare veiligheid" op dezelfde manier tracht uit te leggen (zie oa. HvJ 10 februari 2000, C340/97, Nazli; HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O en HvJ 15 februari 2016, C- 601/15 J.N. (grote kamer)).

Uit het arrest C-554/13 blijkt dat de gemachtigde, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat is aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (HvJ 11 juni 2015, nr. C- 554/13, pt 46). Artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat een beslissing tot verwijdering enkel gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijfjaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In dit arrest (C-554/13) wordt voor recht verklaard dat in geval van een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die derdelander een gevaar vormt voor de openbare orde.

In de punten 50 en 57 van het arrest stelt het Hof dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat en dat indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, de lidstaat voorbij gaat aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel: "Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. (...) Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt."

Het Hof bepaalt uitdrukkelijk in punt 60 van voormeld arrest dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip "gevaar voor de openbare orde" alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

2. Uit de bestreden beslissing moet blijken waarom de gemachtigde meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid in de mate dat hieruit moet worden afgeleid dat een inreisverbod van 10 jaar proportioneel (evenredig) zou zijn.

De verzoekende partij wijst in het bijzonder op de beslissing tot de bepaling van de termijn van het inreisverbod op 10 jaar, hetgeen een bijzonder lange periode is.

Aan deze private belangen wordt in de beoordeling van verweerder onvoldoende belang gehecht. Als spiegelbeeld hiervan, blijkt dat verweerder een te groot belang heeft gehecht aan de veroordelingen van verzoeker op het moment van het nemen van de bestreden beslissing (op 6 oktober 2021). Dit geldt in het bijzonder omdat in casu een inreisverbod werd opgelegd met een duurtijd van 10 jaar, hetgeen een bijzonder langdurige periode uitmaakt. De duurtijd van het inreisverbod (10 jaar) veronderstelt een bijzonder nauwkeurige belangenafweging door verweerder, hetgeen niet blijkt.

3. Het blijkt vooreerst niet dat de gemachtigde op een zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de tijdsperiode van de feiten waarvoor hij werd veroordeeld.

Door de gemachtigde wordt rekening gehouden met de data van de veroordelingen door de correctionele rechtbank van Antwerpen en Charleroi (zoals weergegeven in de bestreden beslissing), doch quasi-niet met de tijdsperiode waarbinnen de feiten zich afspeelden waarvoor hij werd veroordeeld. De enige uitzondering vormt de vermelding door de gemachtigde in de bestreden beslissing dat verzoeker op 30 juli 2017 op heterdaad werd betrapt tijdens een drugtransactie (waarvoor de gemachtigde verwijst naar het vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 30 november 2017).

Andere data van de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld komen niet ter sprake.

Nochtans vormt het tijdstip van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de correctionele veroordelingen van verzoeker een essentieel element in de beoordeling in de welke mate verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde. Dit geldt in het bijzonder indien de gemachtigde op 6 oktober 2021 (bijna vier jaar na de veroordeling door de correctionele rechtbank te Antwerpen op 30 november 2017) beslist tot het opleggen van een inreisverbod met de duurtijd van tien jaar.

De gemachtigde vermeldt in de bestreden beslissing (als laatste feit) dat verzoeker op 30 juli 2017 op heterdaad werd betrapt, waardoor zich een langdurige periode afspeelt tussen dit feit en het nemen van de bestreden beslissing op 6 oktober 2021. Deze periode bedraagt meer dan vier jaar, waardoor dit element essentieel is (of dient te zijn) voor de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing en het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod.

Bovendien dient, in het geval verzoeker in detentie verblijft, rekening te worden gehouden met zijn tuchtrechtelijk parcours in de gevangenis. Dit is evenmin in overweging genomen door de gemachtigde.

Ook de vermeldingen over de gedragingen van verzoeker (zoals over zijn persoonlijkheid) in beide vermelde correctionele vonnissen, komen niet ter sprake in de bestreden beslissing. Hiermee heeft de gemachtigde evenmin rekening gehouden. De gemachtigde beperkt zich in de bestreden beslissing kennelijk tot het louter vermelden van de strafmaat, zonder rekening te houden met de motieven van de correctionele rechtbank tot het opleggen van de vermelde straffen.

In de bestreden beslissing blijkt dan ook niet dat de gemachtigde op een zorgvuldige en redelijke manier een oordeel heeft gevormd in welke mate dat verzoeker een "ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde" in de zin van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet, temeer gelet op de zeer lange duurtijd van het inreisverbod (tien jaar).

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 74/11 Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Door de gemachtigde wordt vervolgens in de bestreden beslissing gesteld dat de "opgebouwde vriendschappen" van verzoeker in België louter sociale relaties betreffen, waardoor deze buiten het toepassingsgebied (de bescherming) van artikel 8 EVRM zouden blijven.

Deze sociale relaties dienen vooreerst wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM te worden geplaatst, gelet op de aard en regelmaat ervan in bijzonder moeilijke omstandigheden (de detentie van verzoeker en de beperkingen die werden gesteld door de gevolgen van de coronacrisis). Verzoeker mocht immers op regelmatige basis bezoek ontvangen in de gevangenis, van zowel vrienden als familie (zijn oom en schoonzus). Verzoeker meent hierom dat deze (gekende) elementen niet kunnen weggezet worden als "loutere" gewone sociale relaties.

De bescherming van artikel 8 EVRM is in casu wel van toepassing, in tegenstelling tot hetgeen de gemachtigde stelt.

Ten tweede, dienen deze private belangen van verzoeker (ook buiten artikel 8 EVRM) in overweging te worden genomen door de gemachtigde ingevolge artikel 74/11 Vreemdelingenwet. De gemachtigde dient immers rekening te houden met "olie omstandigheden eigen aan het geval", waaronder dus ook de gekende private belangen van verzoeker (zijn opgebouwde sociale contacten in België).

De loutere aftoetsing van deze private belangen van verzoeker aan het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM kan dus niet volstaan, zoals dit wel het geval is in de bestreden beslissing. Ook "gewone" sociale relaties dienen in overweging te worden genomen ingevolge artikel 74/11 Vreemdelingenwet, temeer aangezien deze gekend zijn door verweerder. Verzoeker mocht immers op regelmatige basis bezoek ontvangen in de gevangenis, van zowel vrienden als familie (zijn oom en schoonzus), ondanks zijn detentie en de beperkingen die werden gesteld door de gevolgen van de coronacrisis.

De private belangen van verzoeker, hetgeen omstandigheden eigen aan het geval uitmaken, werden hierdoor miskend door de gemachtigde.

Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing dan ook geen (correcte) belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/11 Vreemdelingenwet.”

2.2. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. De schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683)

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.7. Het bestreden inreisverbod vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”

2.8. In zijn eerste middel betoogt verzoeker dat de beslissing tot verwijdering van 6 oktober 2021 (bijlage 13septies) niet langer “gepaard” zou gaan met onderhavig inreisverbod (bijlage 13sexies) indien de verwijderingsmaatregel zou worden vernietigd ingevolge het beroep dat daartegen werd ingediend. Er dient evenwel te worden aangestipt dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering

(bijlage 13septies) middels 's Raads arrest van 19 mei 2022 (RvV 19 mei 2022, nr. 272 972) werd verworpen, zodat de beslissing tot verwijdering definitief in het rechtsverkeer aanwezig is en verzoekers eerste middel elke grondslag ontbeert.

2.9. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 1, §1, 8°, van de vreemdelingenwet bevat de definitie van een inreisverbod. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

(...)

8° inreisverbod : de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;"

Volgens verzoeker is de territoriale draagwijdte van het opgelegde inreisverbod onduidelijk. De bestreden beslissing legt aan verzoeker duidelijk "een inreisverbod voor 10 jaar" op "voor het volledige Schengengebied". Nochtans wordt hierbij in de bestreden beslissing meteen een uitzondering voorzien: "Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België." Het geografische toepassingsgebied van het bestreden inreisverbod bestrijkt dus in beginsel het volledige Schengengebied, tenzij verzoeker in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning in één van de lidstaten. Enkel in dat laatste geval geldt het inreisverbod enkel voor België.

Uit de beslissing kan worden opgemaakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet over indicaties beschikt dat verzoeker in een ander Schengenland over een verblijfstitel zou beschikken, waardoor de beslissing om hem in beginsel een inreisverbod voor het ganse Schengengebied op te leggen wel degelijk spoort met het zogeheten 'Terugkeerhandboek van de Europese Commissie'. Het is niet onredelijk te verwachten dat verzoeker zelf op de hoogte is van het gegeven of hij al dan niet over een geldige verblijfstitel beschikt in één van de lidstaten, zodat hij zelf de territoriale werking van het opgelegde inreisverbod moet kunnen inschatten. Verzoeker verzuimde destijds het formulier hoorrecht in te vullen en maakt thans in zijn middel nergens aannemelijk dat hij over een geldige verblijfstitel beschikt in een ander Schengenland, waardoor hij geen belang heeft bij zijn kritiek op de wijze waarop de beslissing geformuleerd is. Verzoeker heeft evenmin belang bij het antwoord op zijn hypothetische vragen betreffende de impact van het verliezen of verkrijgen van een verblijfstitel in een ander Schengenland aangezien hij niet aantoont dat deze hypothesen in zijn geval toepassing vinden.

2.10. *In casu* werd aan verzoeker in toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet een inreisverbod opgelegd met een duur van meer dan 5 jaar omwille van "een ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde of de nationale veiligheid". Verzoeker acht een inreisverbod met een duur van 10 jaar in zijn geval disproportioneel.

Zoals verzoeker in zijn middel aangeeft, blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een lidstaat het begrip "gevaar voor de openbare orde" in het kader van richtlijn 2008/115/EG geval per geval dient te beoordelen aan de hand van een individueel onderzoek teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde (cf. HvJ 11 juni 2015, , *Zh. en O.*, nr. C-554/13, § 50). Bij deze beoordeling zijn alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander relevant. In het geval van een derdelander die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (*Ibid.*, §§ 61 en 62).

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde het volgende gesteld:

"Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 30.11.2017 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar.

Zo blijkt uit het vonnis dd. 30.11.2017 dat de betrokkene op 30.07.2017 op heterdaad betrapt werd tijdens een drugtransactie. Hierbij was de betrokkene in het bezit van 1,2 gram cocaïne, 1,5 gram cannabis en 1,2 gram hasjiesj. De betrokkene werd beschreven als de vaste dealer van de afnemer.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs: onwettig bezit en aan anderen het gebruik te hebben vergemakkelijkt of er toe aangezet (cocaïne + heroïne), feiten waarvoor

hij op 10.12.2015 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Charleroi tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis (uitstel uitvoerbaar door vonnis van 13.02.2018).

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).”

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.”

Volgens verzoeker werd onvoldoende rekening gehouden met het tijdsverloop sinds het plegen van de feiten. Volgens verzoeker vormt het tijdstip van de feiten een belangrijk element in de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde. Verzoeker wijst erop dat er sedert de feiten van 30 juli 2017 meer dan 4 jaar verstreken zijn, dat er geen rekening werd gehouden met zijn persoonlijkheid en zijn tuchtrechtelijk parcours in de gevangenis.

De Raad stipt aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris aangeeft dat verzoeker zowel in 2015 als in 2017 werd veroordeeld en dat het in 2015 verleende uitstel bij vonnis van 13 februari 2018 werd herroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris baseert zich voorts op de rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie, waarbij georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt. Uit deze rechtspraak kan worden opgemaakt dat van plegers van druggerelateerde criminaliteit, omwille van de maatschappelijke impact ervan, een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde uitgaat. Aangezien verzoeker thans nog in de gevangenis verblijft, toont hij niet aan dat de realiteit en de actualiteit van de bedreiging voor de openbare orde door toedoen van het tijdsverloop sinds het plegen van de feiten zou zijn afgenomen of dat een inreisverbod met een duur van 10 jaar disproportioneel zou zijn. Verzoeker maakt ook melding van zijn tuchtrechtelijk parcours in de gevangenis en van zijn persoonlijkheid. De Raad brengt in herinnering dat verzoeker op 22 september 2021 verzuimde het formulier hoorrecht in te vullen, waarbij verzoeker individuele elementen had kunnen aanbrengen. Bovendien brengt hij thans op dit punt evenmin concrete informatie aan die een ander licht werpt op het bestreden inreisverbod.

2.11. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie. Het gegeven dat de betrokkene wist dat de verderzetting van hun verblijf van bij aanvang precair was, is een belangrijke overweging, waarbij een verwijderingsmaatregel slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142; EHRM, 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 70).

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker zich niet kan beroepen op een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven in België in de zin van hogervermeld verdragsartikel. Verzoeker toont immers niet aan dat hij op heden in België een duurzame relatie of minderjarige kinderen heeft of zeer nauwe contacten onderhoudt met andere familieleden, kennissen of vrienden. In zijn middel beweert verzoeker dat de bezoeken die hij in de gevangenis ontving van zijn vrienden, van zijn oom en van zijn schoonzus omwille van de aard en de regelmaat ervan niet als gewone sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd. De Raad merkt op dat verzoeker geen enkel gegeven aanbrengt waaruit kan worden besloten dat er omwille van die bezoeken een band van afhankelijkheid tussen volwassen familieleden zou bestaan die de normale emotionele banden overstijgt (*‘other than normal emotional ties’*) (cf. EHRM 18 november 2014, *Senchishak v Finland*, § 55). Verzoeker toont evenmin concreet aan dat de banden met zijn vrienden dermate intens zouden zijn dat zij als een beschermenswaardig privéleven kunnen worden beschouwd. Wat betreft het onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar privé- en gezinsleven slechts vereist indien er sprake is van een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven, wat te dezen niet het geval is (cf. RvS 5 juni 2013, nr. 223.744). Verzoeker maakt in geen geval concreet aannemelijk dat er op de gemachtigde van de staatssecretaris een verplichting zou rusten om zich te onthouden van het opleggen van een inreisverbod of om een inreisverbod van minder dan 10 jaar op te leggen omwille van het door hem in België opgebouwde privé- en gezinsleven.

2.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. Er werd evenmin een schending aangetoond van artikel 1, §1, 8°, noch van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont ook niet aan dat enig gegeven dat zijn situatie kenmerkt ten onrechte niet in de beoordeling is betrokken of dat de beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt evenmin. Verzoeker toont niet aan dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde gegevens niet correct zouden zijn beoordeeld, noch dat de motieven in kennelijke wanverhouding zouden staan tot het besluit. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

De drie door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN